TOAMNĂ TRISTĂ PENTRU VIOREL STOICESCU

L-am întîlnit zilele trecute de mai multe ori, abătut și singur, căutînd recomandații pentru un neurolog vestit spre a afla dacă interdicția aceea de a mai juca fotbal — **„poate trei luni, poate toată viața"** — nu-i decît o simplă exagerare, o invenție absurdă.

★

— Cum a început toată povestea asta ? — îl întreb.

Viorel Stoicescu, fundașul Politehnicii Iași, una din marile speranțe ale fotbalului nostru — 18 selecționări la juniori, 40 de tineret — înțelege să răspundă greu. N-are cuvinte și nici chef de vorbă nu prea are, privirea i se mută încet — parcă temătoare — de la un obiect la celălalt al camerei, căutînd pe cineva pe care știe că n-o să-l găsească niciodată...

— A început de mult, pe cînd eram junior și Marica — vezi, culmea ironiei, un coechipier și încă un prieten — mi-a spart arcada stîngă, producîndu-mi o comoție. A urmat prima interdicție de a mai juca fotbal, cîteva luni, a urmat o jumătate de un an de repaus.

— Apoi ?

Aceeași privire grea, plină de amărăciune, parcă străină, vrăjmașă și nedorită.

— Mi-am rupt piciorul, la debutul în Divizia A, în partida Petrolul — Universitatea Cluj, în '65. După aceea a venit rîndul meciurilor cu Steaua...

— Ce meciuri cu Steaua ? Nu înțeleg ! ?

— Steaua a fost echipa care m-a urmărit ca un blestem : în prima partidă cu Steaua mi-am fracturat mîna ; în 1967, după întîlnirea cu Steaua m-am îmbolnăvit de hepatită și n-am jucat 8 luni ! Ce-a fost anul trecut, tot în meciurile cu Steaua, știe prea bine toată lumea...

Mă ajută să-mi aduc aminte : întindere de ligamente — în tur, după o ciocnire cu Tătaru, suspendare — în retur, pentru „joc periculos".

— Nu prea te-a urmărit norocul...

Zîmbește, dar zîmbește chinuit :

— La 20 de ani, toți îmi preziceau un mare viitor. E-o să ajung așa și pe dincolo... Cu mîhnire, trebuie să recunosc că n-am făcut mare lucru... Poate am greșit și eu, uneori m-am aventurat în jocul de forță care — iată — mi-a făcut mai mult rău decît oricărui adversar, poate am greșit și eu, zic, dar nici noroc n-am avut... Am avut noroc cît frunze iarna-ntr-un stejar.

— Crezi că la 22 de ani și jumătate totul e pierdut ?

— Mulți doctori zic că da și poate nu greșesc...

Îmi povestește că — ultima oară — s-a accidentat în meciul acela de pomină cu Progresul, de la București, cînd Adrian Constantinescu — **„zău așa, mă întreb și acum dacă a făcut-o intenționat ?"** — l-a lovit în bărbie.

— După meci, la cîteva zile am simțit amețeli, dar am crezut că nu-i decît oboseală. După un timp, alarmat de frecvența lor, m-am dus la medic și acesta mi-a diagnosticat un traumatism cranian posterior stîng, recomandîndu-mi trei luni de repaus absolut... După primul doctor, a urmat un al doilea, apoi altul, încă unul... O țin tot așa : intru în cabinet, mă așez pe pat, ascult numirile latinești ale bolii, mă ridic și plec spre alt doctor. Unii îmi spun că n-am nimic, alții — poate mai severi sau poate mai pricepuți — îmi cer să mă las definitiv de fotbal. Mie toată istoria asta mi se pare un vis urît...

Reintră în tăcere. La 22 de ani și jumătate, studentul — în anul IV al facultății de mecanică — Viorel Stoicescu pare îmbătrînit dintr-o dată, apăsat de o povară peste puterile lui.

Tace. Tăcem amîndoi și zgomotul ventilatorului pare să ne stînjenească, concentrînd o liniște care nu e a noastră, pe care nu vrem s-o recunoaștem.

Într-un tîrziu, reia cu obidă :

— În sfîrșit, aveam echipă la Iași, puteam cîștiga titlul...

— Nu mai aveți ?

— S-a risipit. Moldoveanu și Cupermin sînt suspendați, Costaș trebuie așteptat măcar un an, eu...

— Tu ?

Face un gest cu mîna. Ridică ochii.

— Eu căutînd un neurolog care să zică **„du-te, dom'le, la antrenament, du-te pe răspunderea mea, du-te că n-ai nimic ! N-a fost decît o sperietură !"** Să zică și să nu se înșele...

— Îți place atît de mult fotbalul, Viorele ?

— Dacă aș spune că mingea e totul pentru mine, aș minți, m-aș juca cu vorbele... N-am s-o fac. Îmi place mult fotbalul și asta mi se pare suficient ca să vreau să mai joc... Oh, dac-ar fi suficientă voința !

★

L-am întîlnit zilele trecute de mai multe ori, abătut și singur, căutînd recomandații pentru un neurolog vestit, spre a afla dacă interdicția aceea de a mai juca fotbal — **„poate trei luni, poate toată viața"** — nu-i decît o simplă exagerare, o invenție absurdă.

N-a aflat încă nimic, dar ni s-ar părea prea crud și prea nedrept să fie altceva decît o simplă exagerare...

OVIDIU IOANITOAIA

RĂSFOIND REGULAMENTUL DE JOC

A ȚINE UN ADVERSAR CU MÎNA SAU BRAȚUL = LOVITURĂ LIBERĂ DIRECTĂ SAU 11 M.

În cursul unui meci se produc o serie de infracțiuni de joc — unele vizibile din tribune, altele rămase neobservate de spectatori, dar nu și de un arbitru atent — care trebuie interpretate și sancționate în spiritul și litera regulamentului. Acesta nu face nici una din diferențele atît de frecvente printre spectatori, adică regulamentul nu ține seamă, așa cum fac „tribunele", de faptul că, de pildă, un fault, în careu se produce în timpul unei faze de gol sau nu, că are loc spre colțul careului sau în fața porții. Faultul rămîne fault, indiferent unde este comis, și este sancționat în toate cazurile la fel, cu o lovitură liberă directă în cîmp sau un 11 m în careu.

Una din greșelile comise intenționat de jucători, dar privite cu multă indulgență de spectatori, care apreciază ca severă sancțiunea arbitrului atunci cînd acesta acordă lovitură liberă directă, este acțiunea de a ține pe un jucător.

Ce spune regulamentul în această privință ?

Articolul 12 *(Greșeli și incorectitudini)*, la paragraful g, precizează că *„un jucător care în mod intenționat... ține un adversar cu mîna sau cu o parte oarecare a brațului... va fi penalizat cu o lovitură liberă directă acordată echipei adverse pe locul unde a fost comisă greșeala"*. Și mai departe : *„Dacă un jucător al echipei în apărare comite în mod intenționat în suprafața de pedeapsă greșeala citată, el va fi pedepsit cu o lovitură de la 11 m.* Regulamentul mai face o precizare extrem de importantă, pe care mulți spectatori o ignorează : *O lovitură de pedeapsă va putea fi acordată oricare va fi poziția mingii în momentul în care a fost comisă greșeala în suprafața de pedeapsă, cu condiția ca mingea să fie în joc.*

Revenind la greșeala la care ne-am referit în principal, aceea de a ține cu mîna sau brațul pe un adversar, ea este ilustrată de cele două fotografii alăturate, reproduse dintr-un comentariu mai amplu, conținînd precizări importante, ale instructorului F.I.F.A., antrenorul vest-german *Dettmar Cramer* (ambele fotografii sînt făcute la C.M. din Mexic)

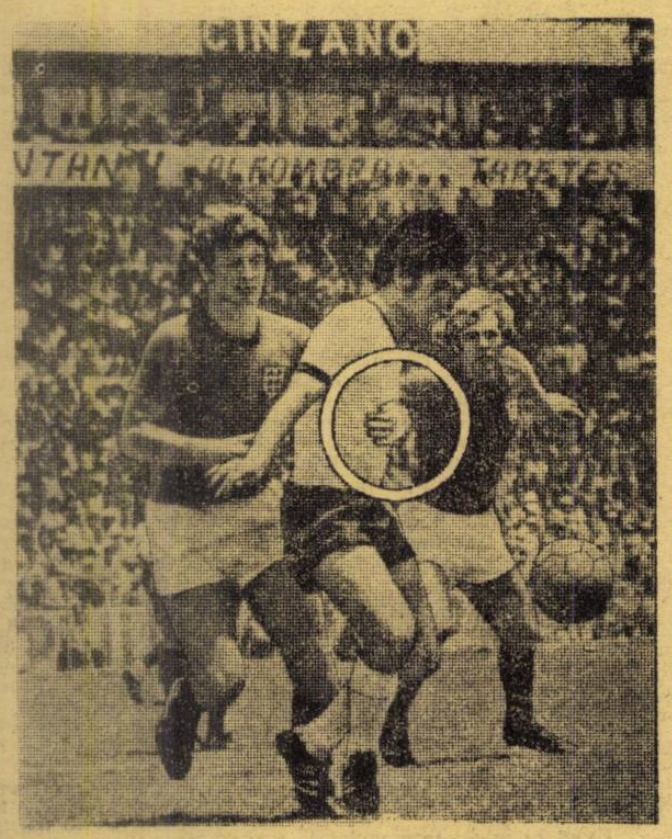

În prima fotografie se vede clar cum *Davidov* (Bulgaria) — în dreapta — l-a apucat cu mîna dreaptă de braț pe *Sotil (Peru)*: iar în a doua englezul *Cooper* (stînga) l-a prins din spate cu mîna pe *Gerd Muller (R.F. a Germaniei)*. Acțiunile neregulamentare ale celor doi jucători sînt evidente.

Mulți spectatori susțin că a ține un adversar este mai degrabă o greșeală „de educație", probabil datorită faptului că ea nu este periculoasă și nu poate provoca accidentări. Ca atare, ei consideră prea severă sancționarea cu lovitură liberă directă sau lovitură de la 11 m. Acest mod de a privi o acțiune, care contravine regulamentului de joc, este greșit și nu trebuie să fie împărtășit de arbitri, care au datoria să respecte regulamentul și nu să-l încalce. E bine ca din cînd în cînd și iubitorii fotbalului să mai răsfoiască regulile de joc.

PUNCTE DE VEDERE

APĂRAREA SUPLĂ

Se iscă foarte des discuții interminabile asupra tacticii fotbalului și opiniile admise sînt destul de eronate. Se vorbește despre atac sau apărare, pasă scurtă sau pasă lungă, marcaj individual sau în zonă. Dar părerile absolute asupra acestui subiect nu sînt decît rareori corecte. În competițiile care cunosc numeroase tempouri și multe schimbări de ritm, determinante sînt sintezele. Răspunsul este deci: atac și apărare, pasă scurtă și lungă, marcaj individual și în zonă.

Apărarea cea mai solidă este organizată de o manieră suplă. Marcajul oamenilor și controlul spațiului sînt strîns legate. În apropierea balonului marcajul este strict, dacă mingea este departe el se aplică mai puțin strîns. Atenția apărării se îndreaptă spre partea periclitată, acolo unde se găsește balonul. Aici se aplică aceeași tactică folosită și în atac: concentrarea în jurul mingii a mai multor jucători decît adversarul.

În fotografie, echipa în tricouri albe cu dungă neagră se află în atac. Apărarea adversă este bine organizată și desfășurată. Jucătorii **A** și **B** sînt gata să-i oprească pe cei doi atacanți adverși aflați în posesia mingii. Apărătorul **C** urmărește atent desfășurarea atacului și-l sprijină pe **A**, plasîndu-se în spatele lui. Iar jucătorul **D** se grăbește să revină în apărare pentru a ocupa spațiul liber din spatele lui **B**. Jocul cu pase scurte adoptat în atac de o echipă, pasele redublate, executate cu abilitate de atacanții cu picioare agile și care manevrează balonul cu dexteritate, toate acestea sînt extrem de periculoase. Dar, în fața unei apărări concentrate și eșalonate ca aceea din fotografie, manevrele atacanților sînt deseori stînjenite și respinse.

Necesitatea existenței unei sinteze a marcajului la om și pe zonă este independentă de sistemele de joc cunoscute ca și de diversele tipuri de jucători. Ea se bazează în general pe experiențele tactice efectuate. Se înțelege de la sine că sistemele de joc și tipurile de jucători au influență asupra organizării apărării. Totuși, exigența fundamentală rămîne aceeași: în organizarea unei apărări care folosește un „liber", fundașii laterali marchează aripile mult mai aproape, mai sever decît o pot face în cazul unei apărări fără „liber". Exigența marcajului în zonă și a eșalonării nu-i însă abandonată. Apărarea braziliană, de pildă, urmînd mentalitatea jucătorilor, a preferat marcajul în zonă. Cu toate acestea, **Carlos Alberto, Britto, Piazza** și **Everaldo** au aplicat un marcaj strîns în vecinătatea mingii pentru că voiau să intre cît de repede posibil în posesia ei.

Tactica fotbalului este simplă. Bunul simț și experiența competițională sînt cele care arată calea cea bună.

(După un comentariu de D. CRAMER, apărut în „F.I.F.A. News")